

Kinder- en Jeugdboeken

Zondagsschoolboekjes

Recensie

Auteur: Lenze L. Bouwers

Titel: Een hut voor dag en nacht

Druk: 1

71 blz.

negen zwart-wit illustraties; jongensboek 9 (10)-12 (13) jaar; prijs f 12,50. Inhoud: Het verhaal in dit boek speelt zich af in de meimaand van 1950. Hans woont met zijn moeder en oma in een dorp dat moeder en zoon minacht, omdat de vader een Duitse soldaat was. Hans heeft geen vrienden, totdat hij Leo ontmoet. Om lid te worden van de club van Hans ("De Haviken"), met Hans nog als enige lid, moet Leo allerlei vreemde opdrachten uitvoeren: eieren uit nesten halen, brandje stichten, en stiekem in een kerktoeren klimmen, terwijl hij bovendien een aantal oefeningen moet verrichten. Maar Leo wil dat wel, want hij wil even stoer worden als Hans. Als Leo in de ogen van Hans geslaagd is, mag hij lid van de club en dus vriend van Hans worden. In een ondergrondse hut, wordt de vriendschap met bloed bezegeld: ze snijden elkaar met een mes in de duim, en drukken dan de duimen tegen elkaar. Het innig contact van het bloed symboliseert de hechtheid van hun vriendschapsverbond... Op een dag loopt Hans weg om zijn moeder zo te dwingen uit het dorp weg te gaan. Hij gaat naar zijn hut, waar Leo hem eten brengt. Deze belooft hem niet te verraden, maar hij komt in een moeilijk parket, als ze hem steeds vragen waar Hans is. Diens moeder vertelt Leo dat Hans naar een kindertehuis moet, als de politie eraan te pas moet komen en dat hij dus beter kan zeggen waar Hans is. Later wordt Hans door Leo's moeder ontdekt tussen de hoischelven. Leo is vreselijk bang dat Hans hem zal "aftuigen", maar als Hans dat inderdaad wil doen (op een illustratie zwaait Hans met een mes), verweert Leo zich: hij wilde juist helpen. Dan blijven ze toch vrienden. Beoordeling: Ik vond het boek hier en daar wel wat vreemd aandoen, vooral wat betreft de opdrachten die Leo van Hans uit moet voeren. De vriendschapssluiting met bloed vond ik zelfs bizar. Het deed me denken aan het bekende verhaal van Faust die zijn verbond met de duivel met bloed ondertekende. En of een schooljongen van tien of elf jaar al zo door de wol geverfd kan zijn als deze Hans? Van een godsdienstige strekking is geen sprake. Het enige wat ik tegenkwam is de zin: "Leo, bidt, eet". Het kan moeilijk korter. En wat de praktijk betreft, de schrijver laat Hans wraak nemen, stelen en brandje stichten, zonder daar, hoe dan ook, de normen van de Schrift tegenover te stellen. Het taalgebruik is soms op de grens, bijv. "Au, die rothand!" (blz. 33). Ik heb er in elk geval één ding (via het woordenboek) van geleerd, nl. wat "(spoor)klucht" betekent (blz. 27, 42). Ik kan het boek, ondanks kwaliteiten wat betreft de spanning en de verteltrant, niet aanbevelen. Eindoordeel: niet aanbevelen. d.P.

Boekbeoordeling van de Ned. Hervormde Zondagsscholenbond op Geref. Grondslag, 1990
